

Jejich jedinou reklamou je zanícení pro věc a spokojení zákazníci

Na Svátcích řemesel v Kunštátě, mezinárodním srazu mistrů kolářských a kočárnických řemesel Josefkol v Čechách pod Kosířem a dalších asi deseti podobných akcích po celé republice je v posledních letech možné se setkat s rodinným kvartetem řemeslníků vedeným bratry **Radkem a Milošem Kolouchovými** (truhlář a tesař – památkář) z Frankova Zhořce u Velkého Meziříčí. Ti zde pak spolu s technikou ručního tesání trámů seznamují návštěvníky také s desítkami kusů různého historického tesařského a truhlářského náradí, a to nikoliv pro reklamu, kterou během dvaceti let společného podnikání údajně nikdy nevyhledávali, ale z lásky k řemeslu, jež mají rádi a které jim vedle slušné obživy pomáhá naplňovat také jejich životní sny a touhy.

Autor: Ing. František Novák
Kontakt: novak.sd@tiscali.cz
Foto: autor a archiv výrobců

Mít každý svoji vlastní prostornou a patřičně vybavenou dílnu, postavit si v její blízkosti svůj vlastní dům, dělat opravdové řemeslo, které by splňovalo požadavky památkově chráněných objektů a společně vybudovat soukromé tesařsko-truhlářské muzeum. Na realizaci těchto v současné době buď již splněných, nebo alespoň reálně se vyvíjejících přání, začali dnes šestačtyřicetiletí bratři Radek a Miloš Kolouchovi „pracovat“ již ve svých patnácti letech, kdy se jakožto dvojjajčná dvojčata rozhodli jít společnou cestou i za svým budoucím povoláním. Zamířili na jihlav-



Duši tesařské party z Frankova Zhořce tvoří Radek (vpravo) a Miloš Kolouchovi

Jedním z již dosažených cílů řemeslníků je nově vybudovaný výrobní areál s dvěma dílnami o celkové ploše 741 m² vybavenými staršími i moderními stroji





Součástí většiny zakázek jsou vedle kompletních střech také veškeré stavebně-truhlářské výrobky



Mezi zákazníky tesařů jsou již 15 let i majitelé různých památkově chráněných objektů



ské stavební učiliště, kde se o pár minut starší Radek vyučil stavebním truhlářem a mladší Miloš tesařem. Po vyučení respektive absolvování základní vojenské služby se začali svým profesím věnovat nejprve jako zaměstnanci jisté stavební firmy. V roce 1995 si každý založil svoji živnost a od té doby fungují jako sdružení dvou podnikatelů s tím, že Radek si hned v začátcích velmi rychle osvojil Milošovu tesařinu a naopak.

V současné době sídlí ve vlastním rozlehlém výrobním areálu, který společně během své více jak dvacetileté činnosti vybudovali uprostřed borového lesíku na okraji obce Frankův Zhořec na Vysočině, a kde také bydlí se svými rodinami. Každý z nich disponuje vlastní velkou a staršími i moderními stroji vybavenou dílnou (tesařskou s plochou 441 m² a truhlářskou s plochou 300 m²), které střídavě využívají. Od jara do konce podzimu se totiž společně věnují hlavně tesařským pracím spojeným se stavbou krovů a před příchodem zimy pak obvykle řadu zastřešených objektů dále uzavírají okny (dnes stále častěji kastlovými) a poté dovybavují celodřevěnými dveřmi, schodišti, podlahami apod. V zimě se nevyhýbají ani nábytku, ale jen tehdy, má-li být z masivu.

Vsadili na velkou rodinu a spokojenost zákazníků

U zakázek většího rozsahu a hlavně při montážích jim pomáhají ještě další dva v úvodu zmínění rodinní příslušníci – mladší bratr Marian, který kromě vlastní firmy na zemní práce zvládá i tesařinu včetně ručního tesání trámů, a švagr Martin Hruža, vyučený truhlář.

„Nás je osm sourozenců (4 kluci a 4 holky) a v rodině tak máme spolu s dalšími řemeslníky např. i pokrývače – klempíře. U střech proto většinou spolu s krovem provádíme i pokládku krytiny včetně klempířských prací. To je výhodné jak pro nás, tak hlavně pro zákazníky, kteří od nás dostanou kompletní střechu bez nutnosti shánět další řemeslníky, jejichž práce, což víme z našich začátků, nebývá lehké koordinovat tak, aby na sebe plynule navazovaly,“ sdělil nám Radek Kolouch při návštěvě rodinného areálu s tím, že díky zakázkám tzv. na klíč mají dnes s bratrem asi 80 % stálých zákazníků, kteří je opakovaně zásobují prací a na jejichž doporučení se pak na ně obracejí i noví zákazníci. To jim zajišťuje trvalou práci s výhledem na více jak půl roku dopředu, a proto jim ani neschází webová stránka, které si už jako jedni z mála u nás zatím neměli potřebu zřídit.



Největší chloubou řemeslníků je rozsáhlá sbírka starého tesařského a truhlářského nářadí, pro kterou budují soukromé muzeum

„Naši jedinou veřejnou prezentací jsou různé řemeslné trhy a podobné akce, kterých absolvujeme asi 10 až 12 v roce. Zatím nám sice žádnou zakázku nepřinesly, přesto se jich rádi účastníme, neboť jsou pro nás jistou formou relaxace. Kromě toho nás nezřídka obohacují zkušenosti starých tesařských mistrů, kteří se u nás rádi zastavují takřkajíc na kus řeči a jejichž cenné poznatky pak můžeme uplatnit při rekonstrukcích či výměnách krovů různých památkově chráněných objektů,“ upřesnil druhý z bratrů Miloš Kolouch.

Veřejné zakázky ano, ale raději bez dotací

K nejčastějším zákazníkům bratrů Kolouchových od začátku jejich samostatné výdělečné činnosti patří individuální stavebníci rodinných domů, drobní podnikatelé budující své výrobní objekty a menší stavební firmy z regionu Kraje Vysočina. Pro ně provádí vedle celých střech i dílčí úpravy, rekonstrukce a opravy střech stávajících nebo zhotovují menší dřevostavby jako garážovaci přístřešky, pergoly, altány apod. Zhruba před patnácti lety k jejich zákazníkům přibyl také správci řady farností se svými kostely a farami a také provozovatelé ostatních historických objektů, nejprve opět z Kraje Vysočina a později i z Prahy a dalších krajů.

„Kolem roku 2000 jsme jako subdávatelé spolupracovali s jednou stavební firmou na rekonstrukci zámku v Jevišovicích na Znojemsku, kterou dozoroval projektant z Národního památkového ústavu v Praze. Námi odvedená práce se mu líbila a tak nás záhy doporučil další stavební firmě, která opravovala u Želivské přehrady asi 900 let starou zvonici, později faru ve Vlašimi a přes ni jsme se dostali až ke konstrukcím krovů a věží kostelů,“ popisuje nám Miloš Kolouch cestu, která z něj a bratra udělala tesaře památkáře. S přibývajícími referencemi se Radek a Miloš Kolouchovi

postupem času vypracovali až k realizaci vlastních zakázek spojených se sakrálními či památkově chráněnými objekty, kterých zpočátku přibývalo, ale s příchodem útlumu ve stavebnictví v minulých letech naopak začaly ubývat, a to i navzdory možnému čerpání dotací na jejich realizaci.

„U zakázek na opravy sakrálních objektů, spolufinancovaných pomocí dotací, musí nyní výběrová řízení, na rozdíl od předchozích let, zajišťovat agentury. Ty se pak zpravidla moc nestarají o to, co ta či ona z přihlášených firem umí, ale zajímá je hlavně konečná cena. Cenu dnes někteří uchazeči o zakázku stanovují zcela nereálně ve vztahu k náročnosti prací, ve snaze získat nějakou práci, čemuž pak v konečném výsledku odpovídá i odvedená práce. Pak to vypadá tak, že nám správci farností, kde jsme dříve něco dělali, telefonují, zda bychom s tím nemohli něco udělat,“ postěžoval si Miloš Kolouch s tím, že nyní se proto raději zaměřují na menší zakázky bez dotací, anebo na takové s dotacemi, kde se zprostředkující agentura při výběru firmy již někdy „spálila“ a je šance, že by mohli uspět.

Aby po nás něco zůstalo i pro příští generace

Bratři Kolouchovi jsou nyní, jak sami říkají, ve stádiu, kdy se už nemusí nikam tlačit, protože díky dřívějším referencím mají pořád co dělat a toho, co si vždy nejvíc přáli, mít vlastní velkou tesařskou a truhlářskou dílnu, již dosáhli.

„Z našeho blízkého okolí víme, že hnát se jen za penězi nemá smysl. S přibývajícím věkem jsme proto začali přemýšlet o tom, že bychom si vedle práce mohli udělat i nějakou radost, a to ve spojení s naší velkou zálibou ve starém tesařském a truhlářském nářadí a odborné literatuře,“ pokračuje Miloš Kolouch, kterému se spolu s bratrem za uplynulá léta podařilo nashromáždit stovky a možná i tisíce starých tesařských seker, pořízů,

pil, nebozezů, kolovrátků, truhlářských a tesařských hoblíků a dalšího dobového nářadí, pocházejícího z pěti zakoupených soukromých sbírek. Tyto v některých případech doslova řemeslné skvosty (např. šířičina z roku 1871, či ucelená sada pěti křížových seker z období Rakousko-Uherska) v současné době skladují ve svých dílnách takřkajíc kde se dá a asi procento z nich vystavují na výše zmíněných řemeslných trzích. V dohledné době by pro ně chtěli vytvořit důstojnější místo v podobě soukromého muzea, které již druhým rokem budují (s rozpočtem cca 5 mil. Kč) na pozemku uvnitř výrobního areálu. Po dokončení půjde o jednopodlažní objekt s cihlově-kamenným vinným sklípkem a výstavním sálem zhotoveným jako dřevostavba s příznanou trávovou konstrukcí.

„Chceme, aby se z těchto věcí, jejichž hodnota stále stoupá, mohli těšit i příští generace. A to nejen můj sedmiletý synovec Radek, který už sám dokáže otesat menší trám a na našich prezentacích je nejobdivovanějším členem naší party, ale také široká odborná i laická veřejnost,“ řekl v závěru naší návštěvy Miloš Kolouch s příslibem, že o dokončení muzea a jeho zprovoznění nás budou včas informovat. ■

Základní faktografické údaje o firmě

Název: Miloš a Radek Kolouch – Tesařství a truhlářství
Místo: Frankův Zhořec
Rok založení: 1995
Počet zaměstnanců: 2
E-mail: tesarstvi.kolouch@seznam.cz

